

„To praviš ti kar tako, ali pomisli, da sta le še dva dneva do onih dovoljenih štirinajstih!“

„Kaj res? no pa — pišeš, da si zbolela — pa je. Beži, beži! Saj tako še nisi bila nikjer — lahko si privoščiš kaj. Pa mu pišem jaz. Sicer pa ne imej slabe vesti: res si bolehnna in ta zrak ti dobro dene.“

„To je res.“

„No vidiš. In tako je vse urejeno, le brez skrbi bodi. Pa ne zameri: lahko noč!“ In že se je obrnila in je zaspala čez nekaj trenutkov.

Meni pa je bilo tako čudno, da se nisem poznala nič več. Ali je prav? In Jože? Poročena sem! — In? Moj Bog,“ sem vzkliknila, „povej mi, pokaži, kaj je prav, kaj ni prav!“ Vroče mi je bilo, pa me je spet pretresel mráz. — Ali prav v dnu srca se je porodila lepota; je vztrepetaló nekaj tako božjega, da bi bila pokleknila in molila.

(Dalje prihodnjíč.)

RAD. PETERLIN-PETRUŠKA:

ROMANCA.

„Potok teče, hčerka, potok globok,
potok teče, draga, potok deroč,
a ti bredeš čezenj belih, golih nog,
a krog tebe je temna, pretemna noč.

Vrni se hčerka, ne hodi preč;
ob kamen nožice razbiješ si,
voda vzame te, ne odda te več
in sama ostanem na stare dni!“

Čula jo hčerka je, a ni se vrnila,
ni ji žal bilo svojih mladih let:
v dalj grozečo se je obrnila,
v temni, neznani odšla je svet.

Zaman stara mati na poti zre;
hčerke bosonožke nazaj več ni:
ob tuj prag si razbila nožice je,
v temi izplakala si je oči.

